Dr. C. Oxford

Přijímá návštěvy:
Od 9. do 12 hodin dopoledne a od 2. do 5. hodin odpol. ve svém příbytku na rohu
dt8tmr 17. a Vinton ul

H. Gifford M. D. - Geo. Bicknell M. D.

zkušení lékaři všech chorob
ZRAKU a SLUCHU
TEL. 739. | 1404 Farnam ul.
DT.34-6m OMAHA, NEBR

Dr. Galbraith & Lord

provádí praksi ranhojičskou a léčí ženské nemoce . . . .

OFFICE: v Paxton Block, na rohu 16. a Farnam ul., Omaha, Neb.

Jsou též k nalezení každodenně v St. Joseph nemocnici. h10 dt83-4m

Dr. Chas. Rosewater
český lékař.

Office: 222 Bee Bldg., roh 17. ul. a Farnam. Telefon 504.

Obydlí: 2417 Jones ulice, roh 25té
Vezměte káru na Leavenworth ul.
Telefon 1217.
OMAHA, - - NEBR

Dr. E. Holovtchiner
český lékař.

Office na rohu 15. a Howard ul. Shely's Block, č. dveří 210.
Telefon 1438.

V písárně k nalezení od 10 do 12 hodin ráno, od 2 do 4 odpoledne a od 7 do 8 večer.

Obydlí v čísle 1619 Center ulice.
Telefon 1674.

Léto přichází, navštivte
Omaha Stove Repair Works
1207 Douglas ul.

Mají na ruce gasolinová kamna, všechny správky a vůbec vše, co v obor jejich spadá.

Objednejte si bedničku
....lahví....
Krug's kabinet ležáku

Jest to nejvýtečnější pivo pro domácnost a pro společenské pohostění. Vyrábí
Fred. Krug Brewing Co.,
1007 Jackson St.
TELEFON 490.

O. D. Kiplinger,
na rohu 13té a Farnam,
....má největší výběr....
doutníků, tabáku
a vůbec všech potřeb kuřáckých ve městě.

Mueller Piano & Organ Co.
214 již. 18. ulice, Omaha, Neb.
a 103 Main ul., Council Bluffs, Ia.

Tato firma s hudebninami a hudebními nástroji, jest ta nejspolehlivější a jediná firma jsoucí v závodě tom již po 39 roků.

Prodáváme piana "Royal", "Hardmon", "Harrington" a jiné předněší druhy, též varhany jako da př. Farrand, Votey, Story a Clark. Ceny naše jsou nejnižší a výběr ten nejlepší.

Následující krajané mají piana od společnosti této: F. V. Kunc, 13. a William ulice. F. Svoboda, 16. a William ul., paní K. Hynek, J. Krejčí a Fred. Sláma.

Píšte nám o ceník a odepíšeme vám v řeči české. 95m1dt

Monarch...
"BICYKLY"
nejlepší na světě za
..$35 až $60..
na mírné splátky
u klenotníka
A. B. HUBERMAN,
na 13té a Douglas ul.

Louis Borka,
český právník.
Místnost v čísle 320 S. 13. ulice, Omaha, Neb.

VOJENSKÉ HUMORESKY

od LUDĚKA ARCHLEBA.

U druhé setniny.

Náš pan hejtman se jmenuje: "hautman Cvíbok", řekl včera ve škole, kterou s námi "držel" mladý, řešný kadet, můj nový "šlóf" Šarapatka. Všichni jsme se dali do smíchu i kadet, jen Šarapatka hloupě se ohlížel kolem.

"Jak že se jmenuje?" táže se ve smíchu kadet znova.

"Hautman Cvíbok!"

"A kdo vám to řekl?"

"Poslušně prosím, můj krajan "vod pátý kumpanyje"."

"No, oni jsou ale jeden," durdí se už kadet, když vidí, jak se vše chechtá, aby udržel respekt před svým maličkým knírkem a zlatou pertlí. "To nesmějí říkat, to by byli zavřen, kdyby se to pan hejtman dověděl. — To je hloupá přezdívka a svému krajanu se poděkujou, že jich tak podvedl. Mohlo to být horší; sednou si!"

Šarapatka v rozpacích usedl. —

Hejtmanu Schilhábłovi přezdívali "Cvíbok" (suchar) od té doby, kdy "prý" byla u pluku nějaká návštěva z vyšší generality a tu prý se tázala Excellence setníka, čím by stravoval ve válce své vojáky, kdyby mu došel veškerý proviant: co by jim dal jíst.

"Cvíbok," odpověděl prý tenkráte nenadálou otázkou nějak popletený setník.

Od té doby se datuje přezdívka ta.

Ostatně "hautman Cvíbok" jest hodný "dědek", který si potrpí na pěkné šístky a leskle cíděné boty svých mužů. U rapportu říká každému: "Ty, Tondo, drž se, ať se nechytneme!"

A když někdo přišel k rapportu po druhé, po třetí, posílá ho za trest — — za ordonance k šikovateli Vávrovi. Ten má sedm malých dětí. A šikovatelka jest jako saň. Celý den ozývá se z kouta jejího bytu vysoký soprán její. Ta zkroutí každého za 24 hodin.

Často se stává, že ráno nalezneme na některé reservní posteli spícího šikovatele Vávru. To v noci kapituloval před sedmou svátostí. Věci tyto patří k rodinnému životu setniny, který dle všeho je velice pestrý. Každý den poznávám nové a nové detailky.

Den plyne za dnem vesele. Jest podzim, chodí se na stráže, do školy a dvakrát týdně na cvičební pochody.

* * *

Den ovšem prchá za dnem, však s nimi také cítím, jak mne celého prosakuje kasární atmosféra, ta vnitřní, hlubší. Nemám více touhy přečísti si noviny, nemám ani chuti pohlédnout do výkladních skříní, co nového v belletrii, aspoň dle názvu a jmen; do kavárny jíti — nezbývá mi času a nemám k tomu úboru. V komisních šatech si tam netroufám, ač nevím proč. Spěchám jen po šesté hodině, kdy dovoleno mám do devíti hodin z kasáren vyjíti, bych se dostal domů, — do jiného vzduchu a tu bratr a sestra pohlížejí na mé okoralé ruce, a divějí se, co toho sním.

Mám-li ještě pokdy, tu a tam se zastavím s přítelem a pak spěchám opět do kasáren.

Slyším-li na rohu, že již před vraty se odtrubuje večerka, spěchám ustrašen do kasáren, abych před předhlídkou, je-li vše doma, stál u své postele. Mám jakýsi strach před tím, abych také nezmizel na dva neb tři dny tam někde dole v chodbě za těmi mřížemi, za nimiž vidím stále vyhlížeti jakési hlavy, nelze mi však rozpoznati, komu náležejí. Ondy se za takovou jednou mříží ozval prosebný hlas: "Toníku, postrč mi sem jen jednu sirku!" Vstrčil jsem jich několik do úzkého otvoru a dvě cigaretky sebou a spěchal jsem rychle dále.

Bože, snad tam budu dřepět já zítra — pozítří. A přijdu-li o deváté do dlouhé světnice, v níž stojí na pravo a na levo po dvanácti postelích a v čele velký stůl s dvěma lavicemi, ovane mne chlad, až příserný. Chlad vycházející z té obapolné nedůvěry a uzavřenosti. Jen jedno nás spojuje, — myšlénka, že opět uplynul den, a já pozoruji, že budu právě tak dobrým vojákem jako ti druzí, totiž že mám opět o jednu ilusi méně. Myslil jsem, že ti vojáci v těch kasárnách žijí nějaký jiný život — něco podobného životu odříkání.

Ale klamal jsem se. Zde není přec žádného odříkání, nýbrž nanejvýše strádání u těch, kteří nemají tolik, aby si mohli přilepšit. Já si přilepšuji. V kufříku mám kus cukru, — a jsou-li knedlíky málo slazeny, přisladím si, a jsou-li málo mastny, koupím si "za dva" sádlo v kantýně. S komisním tabákem dělám presenty svým známým a nosím "extra" perka a čepici. To jsou moje benefice, a pak — nosím dvoje prádlo.

Ale to všecko nezdá se imponovat vojákům posledního ročníku, kterým nejde do hlavy, jak se může někdo dát sám na vojnu, má-li co jíst v civilu. Divím se tomu dnes také sice, ale vysvětluji-li jim, že jsem měl místo a budoucnost jakousi, a že jsem šel z dobré vůle, proto, abych sám sebe potrestal, — smějí se mi do očí. Nelze to prý chápat. Proč prý tedy nemám nyní peněz? Inu! Jim imponují jen peníze, a těch nemám ani já, ani nynější můj kamarád Dvořák, s nímž jsem se u setniny jako se starým spolužákem z Hradce sešel.

Dobírky, že jsem z hladu přišel na vojnu, byly stále intensivnější a počaly mne konečně rozehřívat. Něco se musilo stát. Vždyť i chikanování jsem musil snášet. Nebylo večera, abych nemusil vstát s postele a jít některému staršímu vojákovi pro to neb ono až dolů do kantýny, — vzdor dostavivší se již zimě.

A nikde zastání, povinnost mladého vojáka jest staršímu posloužit a mlčet. Kde si také stěžovat? Komu? Když jsi šel dobrovolně na vojnu, trp, a trp více, než ti, kteří jiti byli nuceni. Tak znělo jejich vyznání. Jsi rekruta, a rekruta jest učenník řemesla vojenského. Nikde jsem neviděl člověka, který by ve stavu svém viděl jen přechodní stav jakýs, jen období, kde se má občan něčemu naučit, — a pak být opět občanem dále.

Vypadalo to tak, jako by lidé ti byli najatými žoldáky do mzdy, a za mzdu tu jakoby museli ty a ty povinnosti konat, a nesměli se o nic mimo zdi svého rayonu starat. Nikde jsem nespatřil mladíka, který by byl považoval stav svůj občanský za rovněž tak důstojný jako stav vojenský, každý mluvil o "těch balících selských," ačkoli jím byl před půl letem a bude jím zase za půl třetího roku.

Jedinou výjimku jsem poznal, četaře X....., který, jsa rakouským příslušníkem, vychován byl ve Švýcarsku. Povoláním svým byl mechanikem a procestoval dle řečí takřka celou střední Evropu. A názory jeho jsou rozumny a správny. Udržuje četu svou také v disciplině a pořádku.

Ale jak. Večer sesednou se všichni ke stolu, a četař vypravuje a čte. Dostává z domova knihy. Stěžuje-li si někdo na bezpráví, na to neb ono, — říkává:

"Ale, vždyť to vydržíte, snad byste se s tím člověkem netahal o to, co jest vaším právem. Za krátký čas budete opět občanem a zapomenete na svízele, které vám on působil, a jemu zůstane vědomí, — že byl bídákem, který zneužíval svého postavení."

Dostane-li z domova peněz, jdou méně zámožní s ním, a tu jde s nimi do divadla, na poslední galerii sice, ale přece do divadla. Dávali v německém divadle "Andreasa Hofira," a on vyžádal pro svoji četu svolení "přes čas" a šel s ní do divadla. Pak jim dlouho do noci vykládal o občanských cnostech, o příkořích a o občanské snášenlivosti. Jak jinak to bylo u našich ostatních čet!

Náš pan čtenář si navoskoval knír, oprášil každé pírko s 'extra' šatů, narovnal si konečně velice důstojně čapku k uchu, vycídiv dříve řádně "růžičku," a pak se sozehnal na psocházku, která končila "u Bucků" neb "u Rozvařilů" na zpěvácích. Večer se chlubil svojí známostí, která ho podporuje a "hloupá husa" myslí prý, že si ji vezme, až přijde do civilu. Což pak vypadá jako nějaké "ucho"?

O nás stará se asi tak dalece, potřebuje-li někoho, kdo by mu vypral rukavice, neb vycídil boty, aby si nemusel platiti stálého cídiče. A tak jsme se starali my všichni o našeho "feš pana fýru," a byl-li dopálen, což se stávalo vždy, — došly-li mu peníze, tu jsme starostlivě mezi sebou vybrali až i třicet krejcarů, — a někdo z nás běžel rychle pro pár viržinek.

To odzbrojilo pana četaře a my měli několik dní pokoj.

Já však zakoušel stále útisků, až mi konečně došla trpělivost. V před vánocemi, — dostal jsem o nějaký groš více, a tu vymyslel jsem si útok, který mne měl v očích starých vojáků habilitovat na jim rovného, — abych měl aspoň od nich pokoj, pozorovalť jsem totiž, že náš účetní pan šikovatel má se mnou také plány.

Přišel jsem předešlou neděli v devět hodin do kasáren a rychle přeběhnuv schody, vešel jsem do světnice, simuluje udýchání. Byl právě den před výplatou, nikdo neměl groše. Přistoupil jsem ke stolu, kde seděli staří a lačně radili se, jak někde sehnat nějaký groš k utišení hladu, a pravím:

"Páni kamarádi, tuhle je zlatka na pivo a doutníky. "Pane," a tu jsem jmenoval nejhoršího sekanta rekrutů, "pane Janota, jdou do kantýny pro to, ale honem, pošlu ještě! A něco vám povím!"

"Starý" zapomněl autority oproti rekrutovi, jakmile spatřil zlatník a již běžel.

Když jsem se byl vysvlékl, usadil jsem se bezstarostně mezi 'staré' a pozoroval jsem, jaký rozruch moje vystoupení dělá mezi ostatními mladšími na postelích se povalujícími soudruhy.

Když přišel Janota, počal jsem bryskně vypravovat, že jsem šel o páté Královdvorskou ulicí a že jsem byl zadržen velmi hezkým děvčetem, služkou od nějakých bohatých židů, která mne žádala, bych s ní šel někam k taneční zábavě, —že všecko zaplatí. A nyní jsem renomoval, že jsme byli v Bubnech v pivovaře, že platila útratu a ještě že mi dala dva zlaté a zítra abych opět přišel.

Po tomto neomaleném výkladu vypukli "staří" v řev. "Sláva ti, ty jsi "pašák," ty nebudeš dělat hanbu druhé kumpanii! Ty jsi náš!" a tak dále. Pivo počalo účinkovat a když jsem prolil jejich hrtany ještě padesát krejcarů, byl jsem jejich do nejdelší smrti a k tomu člověk veliké budoucnosti.

Na konec se mi nabídl jeden, že mi k té "slečně" dojde, chtěl-li bych si snad zítra dojít domů, k čemuž jsem ovšem nesvolil, řka, že "dámská služba" jest mi největším potěšením.

Od té doby mám pokoj. Tací jsou naši lidé.

"Kdo však chce s vlky jíti, musí s nimi výti."

A nejíti s nimi, značí ústrky a nájezdy od rána do večera.

Účetní šikovatel poslal včera v deset hodin večet pro mne. Abych prý vždy o deváté přišel k němu pracovat. Nebude mně to prý na škodu.

Tak když po celodenní námaze si ostatní odpočinou, já se budu přiučovat. Povinností to není a dokud to vydržím, — budu tam chodit. Prozatím jen dělám rubriky a paginuji, — pan šikovatel dává pozor. Pak jsem mu opisoval jména. Velmi důkladně to prohlížel, snad se divil, že ještě někdo mimo něho má úhledné písmo.

Ah, pane šikovateli, statný muži pera, — jak daleko se ti zdám být pozadu, co? Že nemám nic na límci? No, buďsi!

Opravoval mi jisté tahy, — to prý se "na vojně" tak nesmí.

"Asi před měsícem mé 15 měsíců staré dítko, trpělo nebezpečným průjmem a častým vrhnutím. Poskytoval jsem mu obvyklých v takových případech léků, však když šádné úlevy dítku nedaly, povolal jsem lékaře, pod jehož ošetřováním dítko bylo po celý týden. Do té doby trvalo dítko v nemoci již asi 10 dní a průjem opakoval se ve lhůtě dvanácti hodinách úplně pětadvacetkráte. Byl jsem již přesvědčen, že pak li brzo pomoci se mu nedostane, že živo nebude. Byla mi odporučována "Chamberlain's Colic, Colera & Diarrhoea Remedy a tedy jsem ji zkusil. Ejhle, pozoroval jsem ihned změnu k lepšímu a po delším užívání dítko mé se zotavilo, posdravilo a jest dnes tak čiperné a plné života, jako před tím.— C. L. Bogge, Stamptown, Gilmer Co., W. Va." Jest k dostání ve všech lékárnách.

Postarejte se o budoucnost svých rodin
přistoupením
k rozvětvenému
řádu
WOODMEN of the WORLD,
jenž vypláci pojistné
správně a rychle.
JEDNÁNÍ V ŘEČI ČESKÉ
Hledají se jednatelé,
k založení nových táborů. Výhodné podmínky.
Dopište o podrobnosti česky neb anglicky na vrchního velitele
J. C. ROOT,
311 Shealy Block, OMAHA, NEB

Krajky.

Napsal Richard O'Monroy.

Malá Jane Fetardova vracela se z náštěvy v Bruselu. Vlak uháněl plnou parou a ona schoulena v koutku svého coupé myslila znova na těch několik dní, které prožila v městě dobrého krále Leopolda.

Ve svém kufříku z ruské kůže vezla si rozkošné tretky, malé obrazy flámské školy (které, jsouce tak trochu neslušnými, budou buditi sensaci v jejím budoiru), a konečně musíme se přiznati, vezla si za tisíc franků krajky z Bruegge; ty ovšem měla bedlivě uschovány v podšívce své satinové sukně. Byly tak krásné ty krajky, že nemohla odolati pokušení a pak je to vždy zábavné ošidit o něco stát. Každá žena má na dně svého srdce cosi podloudnického, co jen dříme....

A teď na to všechno myslila, usmívajíc se, a trochu v snění, bloudíc zrakem po rovině, která se táhne kolem Halu. V tom byla její pozornost odvrácena mužským hlasem, jenž k ní řekl s lehkým anglickým přízvukem:

"Hezká krajina, že, milady? Jen škoda, že je tu tolik továren s těmi vysokými komíny a černým kouřem...."

Jane se obrátila a spozorovala teprv teď, že má společníka a že ten společník zdá se býti dokonalým gentlemanem. Aby něco odpověděla, řekla:

"Ano, blížíme se k Monsu, kde jsou samé doly...."

"Ach, ano, uhlí, to strašné uhlí! Jako u nás v Londýně. Za nejkrásnějších dnů teprv ke druhé hodině prorazí slunce závojem mlhy a kouře. Kdežto v Paříži. Ah, Paříž! Mluvte mi o Paříži."

Začali mluvit o Paříži, o promenádách, o divadlech, o ženách obzvláště. Cizinec znal všechny velké dámy polosvěta: Dianu de Vougy, Lucienu de-Montbrison, Marii Tekmannovou, Blanche Malabarrovu, Pasteru.... Nebylo pochyby, byl to pravý gentleman. A tak nejen, že led byl prolomen, ale i důvěra stoupla. Angličan opustil své místo v koutku vagonu a usedl naproti; a lehce položeni ve svých hlubokých fauteuilech oba hovořili spolu jako staří známí:

"Jedete z Bruselu?"

"Ano."

"Já rovněž. Je to zajímavé takové malé město, které má svého krále, svou královnu, svůj vládní palác, svou gardu. V dnešních demokratických poměrech podobá se to skoro snu."

Opravdu, ten pán byl společník comme il faut. Jaký div, že Jane s čistě ženskou sdílností zvolala najednou:

"A ty rozkošné belgické krajky, víte?"

"Nadmíru rozkošné."

"Zbožňuju krajky. Ty se hodí ke všemu; krajky zvýší nejjednodušší toilettu. Pro krajky bych se dopustila všeho...."

"Výborně, madame, chápu to zcela. Žena, která by nezbožňovala krajky, nebyla by ani pravou ženou."

"Že, pane? Řeknu vám mezi námi, představte si, nemohla jsem odolat....vezu si jich za 50 louisdorů."

"Bah! Vy je chcete ohlásit na hranici?"

"Oh ne! Mám je zašity v sukni. Nikdo to neuvidí. Kdo otevře můj kufřík, najde tam jen načatou krabičku cigaret...."

"All right! Ostatně budu při vás. Dáma provázená solidním mužem dělá vždy lepší dojem na celníky."

"Oh, jak jste dobrý! S vámi se nebojím už ničeho; ale před chvilkou, přiznám se vám, měla jsem tak trochu strach; nebylo to nic, jen silnější tlukot srdce, lehkou úzkost, spíš příjemnou, úzkost, po které následuje radost z toho, že jsem něco finančníkům vyvedla. Ale to je jedno, teď jsem už docela upokojena."

"Uvidíte, milady, že nebudete pranic litovati toho, že jste se se mnou setkala" — a galantní Angličan vtiskl polibek právě do malého otvoru kožené rukavičky u knoflíčku. Pak šel Angličan výš a výš a kdo ví, co by se nebylo ještě ve vagoně stalo, kdyby se náhle nebylo ozvalo volání konduktorů:

"Feignies! Feignies! Račte vystoupit!"

Byli na hranicích. Teď přišel ten okamžik. Angličan nabídl rámě své společnici a oba odebrali se do revisního sálu, kde byla prohlídka. Ostatně malá Jane Fetardova neměla už ani dost málo strachu, a smála se a hovořila vesele a s duchaplnou volností. Šli tedy za davem cestujících, a přišli před chefa celnice, starého bručouna, jenž pyšně stavěl na odiv své prýmky na zeleném kabátě a jenž byl obklopen zřízenci odporného zevnějšku.

"Nemáte nic k proclení?" ptal se celník.

"Nic; pranic, milý pane, leda že by načatá krabička cigaret v mém kufříku...."

"Pardon!" vmísil se do řeči Angličan. "madame nemluví pravdu. Madame má za tisíc franků brueggeských krajek zašito v sukni. Odpařte jí podšívku a uvidíte, je-li to pravda."

Jane myslila zprvu, že je to sen. Jakže, ten člověk, tak distinguovaný, který tak něžně líbal otvor rukaviček a lalůček ucha, ten člověk je zrádce! Ten člověk ji udal! Té nestoudnosti!

Dusíc se hněvem a překvapením, byla odvlečena do malého pokoje, kde panská, nedbajíc jejího pláče a ujišťování, že je nevinna, ji svlékla, rozpárala podšívku a jedním pohybem ruky vytáhla svazečky krajek. A mezi tím řekl Angličan k celníkovi filegmatickým tónem:

"My v Anglii máme lepší úctu k zákonu, než francouzské dámy."

"Zcela dobře, pane", řekl starý celník, "já vám taky děkuju, protože, víme, takový lov, jako dnes, ten výborně pomáhá při postupu. To dokazuje, že máme otevřené oči při prohlídce, víme!"

A na to pozdravil ho zdvořile a ostatní zřízenci rovněž sňali své čapky a Angličan klidně se vracel do svého vagonu, odpověděv ovšem s důstojností na tato znamení hluboké úcty.

"Račte vsedat!" křičeli znova konduktoři "vsedat!"

A Angličan viděl přicházeti ubohou Jane Fetardovu zmatenou, rozcuchanou a s očima opuchlýma od pláče. Jakmile spatřila toho, jenž ji zradil, zmocnil se jí nevýslovný vztek a celá rudá s nehty hrozivě připravenými křičela:

"Bídáku! Bídáku! Kolik vám platí za to pěkné řemeslo? Nenávidím vás. Proklínám vás.... a kdybych vás mohla pokousat...."

Ale cestující zachoval svůj klid, ano vzal jí do své náruče a pak řekl mírným hlasem:

"Počkejte mé dítě, vyslyšte mne a neplačte už! Já jsem byl příčinou, že vám vzali krajek za tisíc franku...."

"Ano, špinavý špicle, za tisíc franků...."

"Dobrá, ale já jich propašoval za deset tisíc. Krajky jsou obdivuhodné a bez mé lsti, kdo ví, nebyly-li by padly celníku do rukou. Chci se s vámi o ně rozdělit."

A malá Jane, srdce majíc posud svírané hlubokým vzlykotem, ale už se trochu usmívajíc, zakoktala:

"Polovinu pro mě?.... Je to pravda?.... Celou polovinu?.... Ale proto přece je to hanebné, co jste udělal."

Angličan osušil poslední slzu polibkem a řekl na to:

"Má zlatá, my v Anglii přede vším víme, že třeba být praktickým."

A toho dne se už víc nehádali.

Nejlepší lék proti úplavici.

Jan Mathias, známý dobytkář z Pulasky, Ky., praví: "Když přes týden již trpěl jsem úplavicí a můj lékař nebyl s to mi pomoci, poradil mi přítel jeden zkusiti Chamberlain's Colic, Cholera & Diarrhoea Remedy, a jedva že využíval jsem půl láhve léku toho byl jsem úplně uzdraven." Na prodej u všech lékárníků.

Dráha s pohovkovými vozy DO TEXAS.

MKT

Wagnerovy Buffetové Spací Vozy voní pohovkové vozy na všech vlacích.

Nejlepší dráha do všech míst
Kansas, Indianském území, Texasu Mexiku a na Pacifickém pobřeží.
Jde přímo do

Denison,	Sherman,	Greenville,
Dallas,	Ft. Worth,	Hillsboro,
Waxahachie,	Waco,	Temple,
Belton,	Taylor,	Gainesville,
Lockhart,	Henrietta,	San Marcos,
Orange,	Denton,	Alvarado,

HOUSTON, GALVESTON, AUSTIN & SAN ANTONIO.